

[Aase Olesen]

tilstræbt økonomisk neutralitet. Det kan jeg for så vidt godt forstå, og det vil enhver regering gøre, men med de små beløb, der er tale om her, sammenlignet med den enorme bevilling, der går til socialministeriet hvert år, kan det ikke blive et spørgsmål om 30 eller 50 mill. kr. Jeg kunne fristes til at sige, at nu, hvor vi lige har sparet 500 mill. kr. til TV 2, kan det være, vi kan finde nogle dér.

Tinning (VS):

Jeg er enig med fru Aase Olesen i hendes afsluttende bemærkninger. Jeg mener, at det ikke kan være 10, 20, 30, 50 eller 100 mill. kr., der skal afgøre denne sag; for dels er der tale om, at det er et meget stort beløb, vi opererer med på socialministeriets budget, dels er der tale om, at penge brugt umiddelbart på et ordentligt ydelsesniveau faktisk kan betyde, at der spares penge i den anden ende, fordi det måske lykkes at forebygge nogle sociale problemer i stedet for bare at lade dem eksistere videre.

Jeg vil gerne for forståelsens skyld og måske især af hensyn til hr. Thor Pedersen og sådanne personer prøve at anskueliggøre problemet, sådan som jeg ser det. I et af hjørnerne i lovforslaget foreslås det, at man i modsætning til i dag, hvor huslejen tit udbetales en gang hvert halve år, hvis det er terminsudgifter, det handler om, skal udbetale boligtillægget en gang om måneden. Det er jo en god ændring, ikke sandt? Dermed siger vi til folk, at de selv må finde ud af at betale husleje, at de selv må administrere det, og at det ikke kan være meningen, at vi skal sidde og lave den opsparing for dem. De får deres boligudgifter dækket én gang om måneden.

Men hvis man samtidig vælger at lægge sit ydelsesniveau så lavt, at folk f.eks. får problemer med at betale A-kassekontingent og fagforeningskontingent – og det ved vi jo at de får, for der er forsøgskommuner, der har påpeget, at de får problemer med det – hvad gør folk så, hvis de gerne vil være i fagforening eller i A-kasse? Folk, der tager det alvorligt, regeringen siger om, at det er meget vigtigt at bevare tilknytningen til arbejdsmarkedet, bruger selvfølgelig nogle af de penge, som egentlig skulle lægges til side til en senere husleje, til at betale deres fagforeningskontingent med. Det er meget rimeligt og fornuftigt i den situation, de bringes i. Hvad skal

der så ske med sådan nogle folk? De skal administreres, når de på et tidspunkt ikke kan betale huslejen, og så har vi da lige præcis lavet en overadministration og overbureaukratisering og noget, der fordyrer det hele, bare fordi man ikke kan tage sig sammen til at lægge et ordentligt ydelsesniveau. Det er da den slags manøvrer, som simpelt hen er for dumme.

Jeg kunne også godt tænke mig at vide, hvor meget pres der nu kommer på det, der kommer til at hedde § 46, stk. 1 og 2, altså enkeltudgifterne. Jeg tror, vi skal have det afklaret i udvalget, for det kommer an på, hvordan man reviderer kontanthjælpscirkulæret, men det lave ydelsesniveau kan jo meget vel føre til, at man nu skal til at sidde og fedte rundt i, hvor mange af de udgifter, folk har, der er rimelige nok, og som vi kan dække over bistandslovens § 46, stk. 1 og 2, og så er vi igen lige vidt: så har vi igen produceret mere arbejde, mere administration, mere bureaukrati, ene og alene fordi man ikke kan finde ud at lægge et ordentligt ydelsesniveau. Det er det, der er galt.

Ministeren siger, at man har været nødt til at indføre dimittendsatsen, fordi der ikke er noget, der hedder arbejdsmarkedets mindsteløn. Ja men hvis det virkelig er problemet, kunne man jo have skrevet dimittendsats plus 1.000 kr., reguleret efter prisudviklingen. Det kan ikke være det, der er den egentlige forklaring, og jeg synes, vi på et tidspunkt må have fat i, hvad der er den egentlige forklaring.

Jeg spurgte også, hvad der er argumentet for de 90 pct. af lønindtægten, hvorfor man ikke må få en hjælp, der er højere. Det spørgsmål vil jeg forsøge at få besvaret senere.

Jeg tror, det er vigtigt, at vi siger: opgaven er ikke, som ministeren siger, stillet sådan, at vi skal have økonomisk neutralitet; det er alt for kortsynet at se sådan på det. Jeg mener, vi skal sige til os selv: vi laver nogle kvalificerede beregninger, og vi vil gerne lave et system, som sikrer økonomisk neutralitet f.eks. over en femårig periode. For jeg er overbevist om, at man ved at lægge et ordentligt ydelsesniveau undgår at producere flere sociale problemer og fastholde dem, der allerede er der, og så kan man for alvor få frigjort kræfter også til forebyggende og opbyggende arbejde. Selvfølgelig kan der så ikke